

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/233/2015
Identifikačné číslo spisu:	5113216046
Dátum vydania rozhodnutia:	27.01.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Mária Šramková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:5113216046.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa P. R., bytom U., zastúpeného JUDr. Ladislavom Potockým, advokátom, so sídlom v Žiline, Mydlárska č. 19, proti odporcovi AUTOCENTRUM AAA AUTO, a. s., so sídlom v Bratislave, Panónska cesta č. 39, zastúpený Mgr. Mariánom Balážom, advokátom, so sídlom v Bratislave, Tešedíkova č. 59, o vrátenie kúpnej ceny osobného motorového vozidla z titulu odstúpenia od zmluvy, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 25 C 148/2013, o dovolaní navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 31. júla 2014 sp. zn. 10 Co 612/2013 takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Navrhovateľ je povinný zaplatiť odporcovi trovy dovolacieho konania vo výške 100,27 Eur k rukám právneho zástupcu odporcu Mgr. Mariánovi Balážovi, do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Odôvodnenie

Okresný súd Žilina uznesením z 15. októbra 2013 č. k. 25 C 148/2013 - 72 konanie zastavil. Odporcu zaviazal zaplatiť navrhovateľovi trovy konania vo výške 317,68 Eur, zároveň upravil Daňový úrad Žilina na vrátenie súdneho poplatku vo výške 247,37 Eur navrhovateľovi. Rozhodol tak z dôvodu, že navrhovateľ zbral návrh na začatie konania späť. O trovách konania rozhodol podľa § 146 ods. 2 O. s. p., odporcu zaviazal zaplatiť navrhovateľovi trovy konania z dôvodu, že svojim správaním spôsobil, že došlo k späťvzatiu návrhu navrhovateľom.

Krajský súd v Žiline na odvolanie odporcu uznesením z 31. júla 2014 uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku o náhrade trov prvostupňového konania zmenil tak, že účastníkom náhradu trov prvostupňového konania nepriznal. Ďalej rozhodol tak, že ostatné výroky zostali nedotknuté. Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na to, že pre rozhodnutie o trovách konania je určujúcim § 146 ods. 2 O. s. p. Pri aplikácii dotknutej právnej normy je nutné vychádzať výlučne z procesného posúdenie dôvodnosti návrhu, ako aj správania účastníkov. Navrhovateľ v predmetnej veci žiadal vrátenie sumy 4.241,68 Eur s príslušenstvom oproti vráteniu motorového vozidla,

ktoré zakúpil od odporcu. Odporca v priebehu konania zabezpečil certifikát originality motorového vozidla, ktorý doručil navrhovateľovi a následne navrhovateľ vzal návrh späť. Z porovnania uplatňovaného nároku a správania odporcu je zjavné, že odporca nesplnil po podaní návrhu to, čo navrhovateľ od neho návrhom požadoval. Nie je preto možné vysloviť, že k späťvzatiu návrhu došlo pre správanie odporcu.

Proti tomuto uzneseniu podal dovolanie navrhovateľ. Žiadal napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Podanie dovolania odôvodnil § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. (v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O. s. p.), § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. (konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci) a § 241 ods. 1 písm. c/ O. s. p. (rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci). Uviedol, že odvolací súd svojim postupom mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Rozhodnutie je nepreskúmateľné v dôsledku nezrozumiteľnosti. Výrok rozhodnutia musí zodpovedať výsledkom dokazovania a vyhodnotenia dôkazov, čo sa musí prejaviť v odôvodnení rozhodnutia. Mal za to, že dôvody odvolania odporcu proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa proti trovám konania nie sú dôvodmi hodnými osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali aplikáciu § 150 O. s. p.

Odporca vo svojom vyjadrení poukázal na to, že navrhovateľ nekonkretizuje akým postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Oba súdy pri rozhodovaní o trovách konania aplikovali § 146 ods. 2 O. s. p.. Súd prvého stupňa uložil odporcovi povinnosť nahradiť trovy konania navrhovateľovi preto, že konanie bolo zastavené pre správanie odporcu. Odvolací súd pri aplikácii tohto ustanovenia vychádza z toho, aký nárok si navrhovateľ v konaní uplatňoval a z akého dôvodu došlo k späťvzatiu návrhu. Zároveň poukázal na § 239 ods. 3 O. s. p..

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu. V zmysle § 239 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. V zmysle § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Podľa § 239 ods. 3 O. s. p. Ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znaleckom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré je dovolaním napadnuté, je zmeňujúcim rozhodnutím súdu prvého stupňa o trovách konania. Prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 ods. 3 O. s. p.

S prihliadnutím na zákonnú povinnosť vyplývajúcu z § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p. a tiež so zreteľom na námietku dovolateľa sa dovolací súd zaoberal aj tým, či v konaní nedošlo k niektorej z procesných

vád, ktoré sú taxatívne vymenované v § 237 ods. 1 O. s. p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (aj uzneseniu), pokiaľ a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

V súvislosti s námietkou dovolateľa, že mu postupom súdu bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O. s. p.), ale tiež vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O. s. p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní, postihnutom niektorou z procesných vád uvedených v ustanovení § 237 O. s. p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O. s. p., ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p.

Podľa § 237 O. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Navrhovateľ v dovolaní nenamietal, že v konaní došlo k procesným vadám v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. a existencia takej procesnej vady nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

S prihliadnutím na obsah dovolania, dovolací súd osobitne skúmal, či v konaní nedošlo k odňatiu možnosti konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. f/ O. s. p.). O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O. s. p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné právo, ktoré mu právny poriadok priznáva.

Pod odňatím možnosti pred súdom konať treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Táto vada konania znamená porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (por. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A č. 303-A), Komisie (por. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález z 12. mája 2004 sp. zn. I. ÚS 226/03) treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami účastníka. Porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na druhej strane sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite, skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky i s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadne riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

Podľa § 157 ods. 2 O. s. p., v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal

a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 167 ods. 2 O. s. p., ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

Odôvodnenie uznesenia súdu (prvostupňového aj odvolacieho) musí mať náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 167 ods. 2 O. s. p. (§ 211 O. s. p.). Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. V odôvodnení rozhodnutia musí súd spôsobom logicky kompaktným a bez rozporov a vnútorných protirečení vysvetliť, k akým skutkovým zisteniam dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval. Z odôvodnenie uznesenia musí byť zrejmé, ktoré skutočnosti mal za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Rozhodnutie, ktoré nerešpektuje zásady uvedené v ustanovení § 157 O. s. p. je nepreskúmateľné. Výrok rozhodnutia musí zodpovedať výsledkom dokazovania a vyhodnotenia dôkazov. To sa musí prejavovať v odôvodnení rozhodnutia a dôvody preto musia byť jasné a presvedčivé. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vyporiada i s jeho špecifickými námietkami. Porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na druhej strane, sa účastníkovi konania odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov.

V predmetnej veci súd prvého stupňa o trovách konania rozhodoval podľa § 146 ods. 2 O. s. o., v zmysle ktorého ak niektorý z účastníkov zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Ak sa však pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporca. Navrhovateľ vzal návrh späť po tom, ako odporca doložil navrhovateľovi opravený doklad pre zápis vozidla na meno navrhovateľa do príslušnej evidencie vozidiel. Konštatoval, že odporca zavinil zastavenie konania a preto je povinný navrhovateľovi nahradiť trovy konania.

Odvolací súd v časti trov konania (napadnutej časti) uznesenie súdu prvého stupňa zmenil tak, že účastníkom náhradu trov prvostupňového konania nepriznal. Rozhodol tak z dôvodu, že pre rozhodnutie o trovách konania je určujúcim § 146 ods. 2 O. s. p. Pri aplikácii dotknutej právnej normy je nutné vychádzať výlučne z procesného posúdenie dôvodnosti návrhu, ako aj správania účastníkov. Navrhovateľ v predmetnej veci žiadal vrátenie sumy 4.241,68 Eur s príslušenstvom oproti vráteniu motorového vozidla, ktoré zakúpil od odporcu. Odporca v priebehu konania zabezpečil certifikát originality motorového vozidla, ktorý doručil navrhovateľovi a následne navrhovateľ vzal návrh späť. Z porovnania uplatňovaného nároku a správania odporcu je zrejmé, že odporca nesplnil po podaní návrhu to, čo navrhovateľ od neho návrhom požadoval. Nie je preto možné vysloviť, že k späťvzatiu návrhu došlo pre správanie odporcu.

Podľa § 146 ods. 2 O. s. p. ak niektorý z účastníkov zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Ak sa však pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporca.

Ustanovenie § 146 ods. 1 O. s. p. upravuje prípady, kedy konajúci súd neprizná žiadnemu z účastníkov právo na náhradu trov konania voči inému účastníkovi konania. Podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O. s. p. takto súd postupuje aj v prípade, ak je konanie zastavené. Ustanovenie o náhrade trov konania, ktoré bolo zastavené nie je pritom obmedzené na určité konania či dôvody zastavenia. Platí pre každé konanie bez ohľadu na to, z akého dôvodu bolo zastavené. V prípade zastavenia konania tak všeobecne platí, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Z tejto všeobecnej zásady existujú dve

výnimky, a to jednak v prípade, ak niektorý z účastníkov zaviniť, že sa konanie muselo zastaviť podľa § 146 ods. 2 veta prvá O. s. p. pričom platí, že ak navrhovateľ vezme návrh späť a nejde o prípad podľa § 146 ods. 2 veta druhá, a teda nevzal návrh späť v dôsledku odporcu, z procesného hľadiska platí že zaviniť zastavenie konania, čo zakladá jeho povinnosť nahradiť trovy konania. Naopak, ak vzal navrhovateľ dôvodne podaný návrh späť pre správanie odporcu platí, že trovy konania je povinný nahradiť odporcu. Až po vylúčení uvedených prípadov náhrady trov konania podľa § 146 ods. 2 O. s. p. možno rozhodnúť, že žiaden z účastníkov konania nemá nárok na náhradu trov konania, ak bolo konanie zastavené.

Ustanovenie § 146 ods. 2 O. s. p. vyjadruje výnimku zo zásady náhrady trov konania podľa pomeru úspechu vo veci vo veci vyjadrenie v § 142 O. s. p.. Toto ustanovenie vyžaduje zodpovednosť za zavinenie účastníka, ktorého procesný úkon má za následok zastavenie konania. Z previazanosti § 146 ods. 1 písm. c/ O. s. p. s § 146 ods. 2 O. s. p. vyplýva, že ak súd zastavuje konanie v dôsledku späťvzatia, musí sa zaoberať pri rozhodovaní o náhrade trov konania otázkou, či niektorý z účastníkov zaviniť, že konanie muselo byť zastavené. Pretože nárok na náhradu trov konania je nárokom vyplývajúcim nie z hmotného, ale procesného práva, otázku, či išlo o dôvodne podanú žalobu je nevyhnutné posudzovať z procesného hľadiska, a teda z hľadiska vzťahu výsledku chovania odporcu (žalovaného) k požiadavkám navrhovateľa (žalobcu). Ide teda o to, či sa navrhovateľ domohol k uplatnenému nároku alebo nie, pričom súd neskúma, či by bol navrhovateľ (žalobca) v meritornom konaní úspešný alebo nie (Uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn.: 3 Sžo 225/2010). V danom prípade správne odvolací súd poukázal na žalobný návrh, ako aj z akého dôvodu došlo k späťvzatiu žalobného návrhu. Navrhovateľ sa teda nedomohol uplatňovaného nároku. Odvolací súd preto pri rozhodovaní správne vylúčil prípady uvedené v § 146 ods. 2 O. s. p. a preto musel o trovách konania rozhodnúť podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že odvolací súd dostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie, zdôvodnenie spĺňa parametre zákona na odôvodnenie rozsudku (§ 157 ods. 2 O. s. p., § 167 ods. 2 O. s. p.), je v ňom vysvetlené ako posudzoval priznanie trov konania súdom prvého stupňa ako aj vysvetlil postup pri aplikácii § 146 ods. 2 O. s. p.

Navrhovateľ podanie dovolania odôvodňoval aj § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. (konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci) a § 241 ods. 1 písm. c/ O. s. p. (rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci). V dovolaní však bližšie tieto dovolacie dôvody nešpecifikoval.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom (rovnako ako tzv. iná vada konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O. s. p. - nespôsobuje zmatečnosť rozhodnutia). I keby tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo). Z podaného vyplýva, že Najvyšší súd Slovenskej republiky za opísaného stavu veci nemohol (nesmel) v dovolacom konaní postúpiť do ďalšieho štádia prieskumu a podrobiť skúmaniu správnosť právnych záverov odvolacieho súdu, ani vecne riešiť to, či konanie nie je postihnuté tzv. inými vadami konania a či tieto prípadne mali za

následok vydanie nesprávneho rozhodnutia vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.). Po zistení procesnej neprípustnosti dovolania má Najvyšší súd Slovenskej republiky povinnosť takéto dovolanie bez ďalšieho odmietnuť (§ 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p.); nemá možnosť zaoberať sa vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia.

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania navrhovateľa nemožno vyvodiť z ustanovení § 237 a § 239 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.

Odporca si prostredníctvom právneho zástupcu uplatnil trovy dovolacieho konania za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava a vypracovanie vyjadrenia k dovolaniu), ktoré vyčísli vo výške 167,12 Eur (jeden úkon á 75,52 Eur + režijný paušál vo výške á 8,04 Eur, zároveň žiadal o zvýšenie odmeny o daň z pridanej hodnoty, t. j. spolu 200,54 Eur.

Najvyšší súd Slovenskej republiky pri posudzovaní trov konania prihliadal na § 142 ods. 1 O. s. p. (účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelne uplatnenie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal). Pokiaľ ide o úkon prevzatie a prípravu, za tento trovy nepriznal z dôvodu, že právny zástupca zastupujúci odporcu v dovolacom konaní tohto zastupoval už v konaní pred súdom prvého stupňa a odvolacím súdom, bol oboznámený s predmetom konania, s celou vecou, preto prevzatie a príprava zastúpenia v dovolacom konaní nie je možné považovať za účelne uplatnenie, prípadne bránenie práva. Najvyšší súd Slovenskej republiky priznal odporcovi trovy konania za jeden úkon a to vyjadrenie k dovolaniu navrhovateľa spolu vo výške 75,52 Eur + 8,04 Eur režijný paušál + 16,71 Eur DPH, spolu 100,27 Eur. Trovy právneho zastúpenia boli priznané v súlade s § 11 ods. 1, § 16 ods. 3 vyhlášky MS SR č. 655/2004. Najvyšší súd Slovenskej republiky zaviazal navrhovateľa zaplatiť odporcovi trovy dovolacieho konania vo výške 100,27 Eur k rukám právneho zástupcu odporcu do 3 dní (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p., § 142 ods. 1 O. s. p.)

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.